

Hồi 21

Nhất Hí Quân Ma



ai người trong khi đi thẳng về phía Bách Trượng Bình, Mạnh Hồng Tiểu hỏi :

- Phong đệ, chẳng hay thuốc hóa trang của hiền đệ là của vị võ lâm dị nhân nào tặng cho thế?

Hoàng Mộ Phong vừa cười vừa đáp :

- Là...

Chàng vừa nói xong chữ đó thì ngừng lại, ngắt lời nghĩ ngợi giây lâu, rồi mới nói tiếp :

- Việc này chưa tới lúc tuyên bố, xin chị Hồng Tiểu tha thứ cho!

Mạnh Hồng Tiểu là người rất ôn tồn, không bao giờ cưỡng ép người ta làm những việc mà họ không muốn, nên nàng mỉm cười gật đầu không hỏi tiếp nữa, rồi cùng Hoàng Mộ Phong giở hết tốc lực khinh công ra chạy về phía Bách Trượng Bình.

Bách Trượng Bình là nơi có một cái bệ đá lớn hàng trăm trượng, bên trên có kiến trúc một tòa Vạn Kiếp Ma Cung rất trang hoàng đồ sộ.

Trước cửa cung chừng năm mươi trượng có xây một cái cổng chào thật lớn, bên trên có đề ba chữ “Vạn Kiếp Môn” rất to.

Hai chữ “Vạn Kiếp” đã sơn thành màu đỏ, còn chữ “Môn” vẫn còn là vàng. Đó là tại Tốt Kim Hoàn chưa kiếm được người có trái tim ác độc nhất thiên hạ để lấy máu người đó nhuộm vào chữ đó mà nên.

Mười ba cái vòng xương trắng treo ở đó, thì đã có hai cái đang treo lơ lửng đầu lâu của Miêu Bình với Hắc Xà Giáo Chủ Tạ Vân Chí. Còn dưới đó thì treo mười ba cái đèn cung đăng màu đỏ chiếu sáng chói lọi cả một vùng.

Lúc ấy đã gần tới tết Nguyên Tiêu, trên Bách Trượng Bình, ngoài ba mươi cái đèn treo ở cổng chào Vạn Kiếp Môn và những đèn thấp ở Ma Cung như những ngôi sao ở trên trời ra, thì bốn xung quanh đều tối om

như mực.

Vì đêm đó trời không có trăng sao, Mạnh Hồng Tiểu với Hoàng Mộ Phong vừa chạy tới đây thì gặp ngay ba bốn tên hầu vừa bày xong bàn hương nhan. Tốt Kim Hoàn, Xích Đại Phong với Tiểu Cửu Hàn ra vái lễ trời đất để đối thiếp kết minh.

Hoàng Mộ Phong đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh một vòng rồi cau mày nói với Mạnh Hồng Tiểu :

- Chị Hồng Tiểu thử nhìn lên trên Bách Trượng Bình xem, chốn đó trơ trọi không có một cây cối nào cả thì chúng ta biết núp ở đâu?

Mạnh Hồng Tiểu nghĩ ngợi giây lát rồi nói :

- Đẳng nào chúng ta cũng định so tài với ma đầu rồi, dù hành tung chúng ta có bại lộ cũng không sao mà, bây giờ chỉ cần ẩn núp trong chốc lát để nghe thêm lời nói bí mật của chúng!

Nói tới đó, nàng gơ tay chỉ Vạn Kiếp Môn nói tiếp :

- Cổng chào Vạn Kiếp treo đầy cung đăng, bên dưới tuy sáng sủa nhưng bên trên thì lại càng tối om, sao chúng ta không ẩn núp ở trên đó có phải là kín đáo không? Huống hồ tâm lý con người là thường hay phòng xa chứ không phòng gần, chắc Tốt Kim Hoàn không ngờ lại có người như chúng ta đến đây dò thám như vậy và cũng không ngờ có người ẩn núp ngay trên đầu chúng!

Hoàng Mộ Phong gật đầu đáp :

- Ý kiến của chị rất hay, vậy chúng ta hãy mau mau là lạnh lẽ một chút, bằng không bọn Tốt Kim Hoàn ra tới là chúng ta không kịp ẩn núp nữa đâu!

Y vừa nói vừa lẹ bước nhanh như một cho chim, chỉ thoáng cái đã nhảy lên trên cổng chào Vạn Kiếp Môn liền.

Hoàng Mộ Phong tự cho khinh công của mình rất cao siêu, nên khi y vừa lên tới trên cổng chào, quay người lại định vẫy tay kêu gọi Mạnh Hồng Tiểu, thì bên tai đã có tiếng, và tiếng nói rất khê của Mạnh Hồng Tiểu rồi :

- Phong đệ! Mấy cái hoành trên này lớn lắm, chúng ta nằm ở trên đó tha hồ nhìn xuống bên dưới, mà bên dưới không sao nhìn thấy chúng ta được, thật là một chỗ ẩn núp lý tưởng!

Hoàng Mộ Phong thấy mình rõ ràng lên trước, mà ngờ đâu Mạnh Hồng Tiểu lại đến trước mình, nên y kính phục vô cùng, vội ngừng đầu lên thở dài và nói :

- Chị Hồng Tiểu! Khinh công của chị siêu việt thật! Đệ hãy còn kém chị xa lắm!

Mạnh Hồng Tiểu vừa cười vừa đáp :

- Phong đệ hà tất phải khiêm tốn như vậy! Tôi chỉ đến sớm hơn hiền đệ có nửa bước thôi mà!

Hoàng Mộ Phong đang định nói tiếp thì Mạnh Hồng Tiểu đã vội xua tay và nằm rạp xuống. Hoàng Mộ Phong đã phục sức nghe của nàng rồi, nên thấy cử chỉ của nàng như vậy, biết là có người sắp ra tới...

Hai người vừa nằm xuống xong, trong Vạn Kiếp Môn đã có hai hàng đèn và có bảy tám nam nữ đang từ từ bước ra...

Khi bọn người đó tới gần, Mạnh Hồng Tiểu đã nghe thấy và biết rõ có tất cả tám tên hầu cầm đèn lồng và có bảy nam nữ đang vui cười với nhau. Trong bảy người đó có năm người nàng đã biết mặt, còn một nam một nữ nữa thì nàng chưa hề gặp qua bao giờ.

Những người nàng biết là : Tốt Kim Hoàn, Vệ Phương Hoa, Trì Trung Long, Liên Thành Ngọc tứ Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung và Tiểu Cửu Hàn đệ tử của Huyền Băng Lão Muội mà nàng đã được trông thấy hồi nãy!

Còn hai nam nữ nữa nàng chưa quen biết thì người nam mặc áo dài đen, mặt đeo một cái mặt nạ da người trông rất xấu xí và hung ác, nàng đoán chắc người này là Bách Biến Vô Thường Xích Đại Phong người của Quỷ Thủ Thiên Tôn phái Đại Tuyết Sơn sai tới. Còn thiếu nữ kia thì cũng ăn mặc áo sắc sỡ như quần ma của Vạn Kiếp, nàng đoán chắc thiếu nữ này thể nào cũng là đồ đệ của Vạn Kiếp mới thu cũng nên.

Bảy nam nữ đó từ từ đi tới, vừa đi vừa cười vừa chuyện trò. Khi đi tới dưới cổng Vạn Kiếp, quả nhiên chúng không hay biết trên cổng chào có người đang ẩn núp.

Tốt Kim Hoàn đi tới trước hương án, mỉm cười nói với Xích Đại Phong và Tiểu Cửu Hàn :

- Xích, Tiểu hai vị sư huynh lại đây thấp nhan đi!

Tiêu Cửu Hàn vâng lời cười đáp :

- Tốt sư tỷ là minh chủ của buổi hợp này, đáng lẽ sư tỷ phải thấp nhan trước, tiểu đệ với Xích huynh theo sau mới phải!

Tốt Kim Hoàn lắc đầu đáp :

- Đại Tuyết Sơn Quỷ Thủ môn hạ, Bắc Thiên Sơn Huyền Băng môn hạ với Dã Nhân Sơn Vạn Kiếp môn hạ từ đây ba phái nhất thể họa phúc cùng chia sẻ không phân biệt chủ với tông, hai vị sư huynh cứ khiêm tốn như vậy thì chúng ta hãy thấp nhan một lúc và uống máu ăn thề nhé!

Xích Đại Phong với Tiêu Cửu Hàn liền tới trước hương án vái lạy thề thốt, cắt tay nhỏ máu vào rượu rồi cùng chia nhau uống.

Chúng uống rượu máu xong, lại trao đổi danh thiếp cho nhau, như vậy coi như kết minh xong. Tốt Kim Hoàn liền bảo người hầu dọn ngay hương án đi.

Lúc ấy mây đen trên trời vừa bị đẩy ra, Bách Trọng Bình liền sáng sủa như một đêm trăng vậy.

Mạnh Hồng Tiểu với Hoàng Mộ Phong lại thấy mặt trăng lơ lơ cũng đã sắp hiện ra thì nơi đây càng sáng sủa thêm và biết không sao ở lại trên đó được lâu nữa. Hai người liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh bàn tán với nhau và quyết định lựa chọn một thời cơ thích hợp hiện thân ra đấu với quần ma để khảo nghiệm xem công lực của mình ra sao?

Trì Trung Long rất hợp chuyện với Xích Đại Phong, tay chỉ về phong cảnh phía xa và nói :

- Xích huynh! Cảnh sắc ở Bách Trọng Bình này bất cứ ngày đêm đều tuyệt đẹp, nếu Xích huynh nhàn rồi, ở lại đây chơi thêm vài ngày!

Xích Đại Phong cất tiếng nói như ma rú rất khó nghe đáp :

- Cám ơn mỹ ý của Trì huynh, nhưng Đại Phong tôi thừa lệnh sư phụ còn phải đi Tam Nguyên Bang một phen, chờ công việc xong xuôi sẽ đến đây lãnh giáo!

Tốt Kim Hoàn nghe nói, mỉm cười hỏi :

- Xích huynh định đi Tam Nguyên Bang có việc gì thế?

Xích Đại Phong đáp :

- Năm xưa sư phụ tôi có chút hiềm thù với Bàn Thiên Hiệu, nên tôi nghĩ cách lấy trộm Phiến Thiên Tam Bảo của y để chờ khi Đại Hội

Vạn Kiếp đem ra làm nhục y một phen!

Tốt Kim Hoàn cau mày hỏi :

- Nhiệm vụ này chắc Xích sư huynh không sao hoàn thành nổi đâu! Vì không những võ công của Bàn Thiên Hiểu tuyệt thế, mà Tam Bảo của y lại rất quý báu, lúc nào cũng mang theo trong người, như vậy thì làm sao mà lấy trộm được?

Xích Đại Phong nói :

- Sư phụ tôi nói nếu không lấy được Tam Bảo thì nghĩ cách bắt cóc đứa con gái duy nhất của y là Bàn Chân Chân đem về núi Đại Tuyết giam giữ!

Liên Thành Ngọc nghe nói nghiêng răng mím môi, cười nhạt một tiếng xen lời nói :

- Con nhãi Bàn Chân Chân cũng không phải là tay vừa đâu! Huống hồ bây giờ nó còn sống ở trên thế gian này hay không vẫn chưa có thể biết rõ!

Xích Đại Phong mắt nhìn Liên Thành Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Liên sư tỷ có thể cho tôi biết rõ chuyện đó không?

Liên Thành Ngọc chỉ cánh tay trái bị chém cụt, nghiêng răng nói :

- Tôi với Trì Tứ sư huynh đi tới gần Âm Phong Giáp tìm kiếm Cổ Thanh Phong với Bàn Chân Chân để trả thù. Ngờ đâu chỉ gặp có một mình Chân Chân, tài ba của y thị thất niên không thể địch nổi tôi. Ngờ đâu con tiện tỳ ấy lại đánh liều, định cả hai cùng chết cả một lúc, nên nó ném ra hai viên Tam Ly Phích Lịch Đan của Hỏa Hải Nhi. Lúc ấy, tiếng nổ làm vang động cả trời đất, Trì sư huynh bị Liệt Hỏa đốt đến mê man bất tỉnh, còn tôi thì bị mất một cánh tay nhưng trước khi chúng tôi mê man cũng còn kịp thấy mặt mũi y thị dính đầy máu, từ từ ngã lăn ra đất!

Xích Đại Phong kêu “ủa” một tiếng, thì Liên Thành Ngọc đã nói tiếp :

- Chờ tới khi tôi với Trì sư huynh từ từ lai tỉnh thì Bàn Chân Chân đã mất tích và chỉ còn lại cái áo vàng của y thị mà thôi! Nếu bảo y thị chết thì sao xác của y thị đâu? Nếu bảo y thị chưa chết thì trước khi đi lại không thuận tay mà giết chết hai sư huynh muội chúng tôi? Cho nên

bây giờ y thị còn sống hay là chết rồi chúng tôi cũng không được rõ. Nghe nói cha y thị là Bàng Thiên Hiểu đã hay được tin chẳng lành đó mà truyền lệnh cho tất cả phân đàn của Tam Nguyên Bang đi khắp mọi nơi tìm kiếm y thị rồi!

Tiểu Cửu Hàn nghe tới đây, cố ý lấy lòng Liên Thành Ngọc liền xen lời nói :

- Liên sư tỷ! Nếu Bàng Chân Chân chết rồi thì thôi, bằng không thì Cửu Hàn này thế nào cũng phải nghĩ cách chặt cho được hai cánh tay của y thị mà trả thù cho sư tỷ!

Liên Thành Ngọc nghe nói, đưa mắt tổng tình chàng nọ một cái, rồi tủm tủm đáp :

- Tiểu sư huynh có lòng tốt như vậy, tiểu muội xin cảm ơn trước. Nhưng tiện tùy Chân Chân nó có Tam Ly Phích Lịch Đạn cực kỳ bá đạo, nếu sư huynh gặp y thị thì phải cẩn thận lắm mới được!

Hoàng Mộ Phong nghe tới đây, dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh mà nói với Mạnh Hồng Tiểu :

- Chị Hồng Tiểu, chúng ta có nên ra tay không? Tung tích của Thanh Phong huynh mãi cho đến bây giờ chúng ta vẫn chưa thấy, thì tôi chắc là anh ấy sẽ không tới nữa đâu!

Mạnh Hồng Tiểu đáp :

- Chúng ta hiện thân ra đấu với chúng một phen cũng hay, vì bọn ma đầu này kiêu ngạo và ngông cuồng lắm. Tôi càng trông thấy chúng thì trong lòng càng thêm tức giận đến không sao chịu nổi!

Hoàng Mộ Phong nghe thấy Mạnh Hồng Tiểu đồng ý đấu với quần ma, mừng rỡ vô cùng, ngồi ngay dậy rồi cất tiếng rú lên một hơi thực dài.

Tiếng rú của chàng ta phát ra một cách đột ngột như vậy khiến lũ ma đang đứng bên dưới đều giật mình kinh hãi. Ai nấy đều ngấm ngấm vận sẵn công lực ra hai tay rồi giơ lên che lấy ngực, ngẩng đầu nhìn lên.

Dưới ánh trăng, chúng trông thấy trên sà ngang của cổng chào có hai cái bóng đang ngồi trò chuyện với nhau thật là vui vẻ, hình như không coi chúng vào đâu hết.

Xích Đại Phong liền cười nhạt hỏi Tốt Kim Hoàn :

- Hai người đó là ai, sao chúng lại làm bộ làm tịch đến thế?

Tốt Kim Hoàn vừa kinh hải vừa tức giận, thấy trên cổng chào có hai người đang ngồi, một áo vàng, một áo xanh. Tuy không trông thấy rõ mặt cho lắm, nhưng y thị cũng nhận xét thấy cả hai đều là thiếu niên anh tuấn.

Y thị liền nổi khùng, trước hết dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh ngấm ngấm dặn bảo Trì Trung Long :

- Trì Tứ sư đệ từ khi Câu Hồn Phướn của sư đệ bị tiêu hủy rồi, sư đệ liền luyện Biên Bức Thần Trâm, cũng linh diệu khó đề phòng lắm! Bây giờ sư đệ đem ra chuẩn bị chờ đối phương nhảy xuống, trong lúc đối đáp thì sư đệ lẳng lặng ra tay ném luôn một ít Thần Trâm vào người của chúng!

Trì Trung Long cười nhạt một tiếng, thò tay vào túi. Tốt Kim Hoàn đắc chí vô cùng, rồi nhìn thẳng lên phía Mạnh Hồng Tiểu và Hoàng Mộ Phong quát lớn :

- Hai bạn kia là người của môn phái nào? Có mau leo xuống hay không? Chẳng lẽ bắt Tốt Kim Hoàn này phải gỡ Chư Thiên Cương Khí ra phi thân lên đối đáp hay sao?

Hoàng Mộ Phong nghe nói liền đưa mắt ra hiệu cho Mạnh Hồng Tiểu, rồi cả hai liền phi thân xuống, dùng giọng khàn khàn ra hỏi :

- Chư Thiên Cương Khí chỉ có thể dọa nạt được những kẻ mới ra đời, chưa biết trời đất là gì thôi, chứ trong mắt anh em chúng ta thì môn khí công ấy không nghĩa lý gì cả, các ngươi cứ tập hợp nhân lực của Huyền Bàng, Quỷ Thủ, Vạn Kiếp ba phái mà cũng không nhận ra được anh em của chúng ta là người của môn phái nào hay sao?

Nhân lúc Mạnh Hồng Tiểu và Hoàng Mộ Phong phi thân nhảy xuống và lên tiếng hỏi thì Trì Trung Long đã lặn tay ném luôn Truy Hồn Thiết Bức vào phía sau lưng của hai người.

Truy Hồn Thiết Bức của y lại có một cái tên nữa là Thiết Bức Thần Trâm, chế tạo rất tinh xảo trông nói như con dơi thường vậy, nhưng lúc ném ra nó bay lượn đi lượn lại hoặc bay vòng tròn, không có một đường lối nhất định nào hết, nên khiến cho người ta rất khó mà tránh né. Miệng con dơi đó ngậm những mũi kim nhỏ dài hơn tấc, kim đó chế bằng một thứ hàn thiết cứng rắn vô cùng.

Dù gặp vật gì cứng đến đâu nói cũng có thể đâm thủng được và chuyên phá các thứ nội gia khí công. Thuốc độc ở trên mũi kim độc vô cùng, hề đụng phải máu là phong hầu liền...

Trì Trung Long tính toán rất đúng mức, Hoàng Mộ Phong và Mạnh Hồng Tiểu vừa hạ chân xuống đất, thì hai con dơi bằng sắt cũng liền bay lướt tới trước mặt của hai người liền.

Trên Bách Trượng Bình này khí hậu rất ấm áp, tuy là trung tuần tháng giêng, nhưng đã có dơi xuất hiện nên dơi giả dơi thật khiến người ta rất khó lòng mà phân biệt được!

Hai con dơi sắt đó rõ ràng đã bay tới trước mặt Mạnh Hồng Tiểu và Hoàng Mộ Phong, nhưng chúng bỗng quay trở lại, vòng ra phía sau lưng hai người mà bắn luôn.

Võ công của Mạnh Hồng Tiểu bây giờ rất cao siêu, tuy nàng không tự biết, nhưng tai của nàng lại rất tinh thông. Truy Hồn Thiết Bức vừa bay trở lại, nàng đã biết khác lạ rồi, liền giở Đạt La Thủ ra, dùng ba ngón tay khẽ bắt lấy con dơi sắt đó. Nàng vừa bắt được con dơi đó vào trong tay mới hay nó là ám khí của người chế tạo ra, nên vội báo với Hoàng Mộ Phong :

- Phong đề cẩn thận, nó không phải là dơi thật đâu? Mà là dơi giả, một thứ ám khí rất ác độc của đối phương ném ra đấy !

Kiểm pháp của Hoàng Mộ Phong rất cao siêu, nhưng các công lực khác thì kém xa Mạnh Hồng Tiểu, nên thấy sự xảy ra đột ngột như vậy, tuy chàng đã nghe thấy Mạnh Hồng Tiểu cảnh cáo mà chàng cũng cuống cả chân tay lên, nên mới bị mũi kim độc của con dơi ấy bắn trúng vào cạnh tử huyệt.

Trì Trung Long thấy Mạnh Hồng Tiểu bắt con dơi sắt của mình một cách khéo léo như vậy, trong lòng cũng kinh hãi vô cùng, nhưng y thấy Hoàng Mộ Phong bị kim độc bắn trúng rồi, y liền cười ồ ạt :

- Thiết Bức Thần Trâm này của ta chuyên phá những môn nội công như Kim Chung Chảo, Thiết Bối Sam, Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện... và các thứ nội gia khí công, hề thấy huyết là phong hầu.

Chưa nói dứt, y đã thấy Hoàng Mộ Phong tùm tùm cười giơ tay lên ngực cầm luôn con dơi lên xem, rồi thuận tay ném trả y liền, mồm vừa cười vừa hỏi :

- Người đừng có nói khoác nữa, con dơi nho nhỏ này làm gì có oai lực như người đã nói nào?

Thì ra Hoàng Mộ Phong cũng biết thủ pháp Hồi Toàn Phiên Đảng. Chàng ta trông thấy con dơi sắt của mình vừa ném trả đã bay tới trước mặt Trì Trung Long, thì bỗng ám khí ấy lại lượn sang bên mà nhằm mi mắt của Xích Đại Phong bắn tới...

Xích Đại Phong kinh ngạc vô cùng, vội cúi đầu, chỉ nghe thấy “xoẹt” một tiếng, cánh con dơi đó đã bay sát qua tai của y rồi...Rồi nói lại bay đi luôn. Không những Trì Trung Long cau mày hổ thẹn đến mặt đỏ bừng mà cả Mạnh Hồng Tiểu cũng ngạc nhiên nốt.

Vì nàng đã bắt được con dơi sắt rồi, trông thấy mũi kim ở mồm dơi xanh biếc. Nàng biết ngay là có chứa chất độc rất mạnh và nàng lại trông thấy con dơi lại bắn trúng ngay vào trước ngực của Hoàng Mộ Phong, mà sao chàng lại coi thường và không việc gì hết? Mọi người đều thắc mắc. Tốt Kim Hoàn vì thấy đối phương rất tao nhã, liền lên tiếng hỏi:

- Chẳng hay hai vị xưng hô ra sao, đến Vạn Kiếp Môn ở Bách Trượng Bình của chúng tôi có việc chi thế?

Hoàng Mộ Phong vẫn giọng khàn khàn định tâm khiêu khích, mỉm cười đáp :

- Chúng ta mỗi người một ngã. Vả lại, anh em mỗi lại như bèo trôi trên mặt nước, rày đây mai đó, nên dù có để lại tên họ cũng như không, thì hà tất xưng danh hiệu với các người làm chi. Nếu muốn xưng hô mỗ, thì cứ gọi mỗ là Giáng Ma Lang Quân, kêu y là Đãng Ma Tú Sĩ được rồi !

Tốt Kim Hoàn nghe nói nổi giận, cười nhạt hỏi :

- Theo ngoại hiệu của hai người, thì hai người đặc biệt đến Vạn Kiếp Môn để Giáng Ma và Đãng Ma phải không?

Hoàng Mộ Phong cười như điên cuồng, miệng thì nói :

- Ngày Giáng Ma là ngày mồng bốn tháng tư, mà bây giờ mới có mười ba tháng giêng. Bây giờ chúng ta đến đây là chỉ đi chơi phiếm thôi, chẳng lẽ các người xây Vạn Kiếp Ma Cung ở nơi đây, thì cấm người khác không được đến Bách Trượng Bình này du ngoạn hay sao?

Tốt Kim Hoàn thấy đối phương ăn nói sắc sảo, mình đã là có tiếng

bẻm mém mà vẫn cảm thấy bị lép vế, nên nàng ta chỉ cười nhạo nói :

- Hai vị tuy có nguyện vọng Giáng Ma và có lòng Đấng Ma, nhưng chỉ e đạo hạnh quá non nớt, và thiếu thủ đoạn Phục Ma mà thôi !

Hoàng Mộ Phong vừa cười vừa đáp :

- Thủ đoạn no nớt thì ta tu luyện thêm, ma tới thì ta rút kiếm Giáng Ma...

Tiểu Cửu Hàn liền châm đối, xen lời nói :

- Cổ nhân vẫn thường nói đạo cao một thước, thì ma cao một trượng.

Hoàng Mộ Phong đưa mắt liếc nhìn y một cái, rồi lại cười :

- Dù ma có cao trăm trượng đi chăng nữa ta chỉ cần múa thanh kiếm sắc bén này cũng đủ chém ma đó ra làm mấy đoạn liền !

Thiếu nữ ăn mặc quần áo sắc sỡ, nhưng vẻ mặt rất xinh đẹp và đậm đàng, nghe nói liền cười khì, xen lời hỏi :

- Bạn công cuồng bằng nửa ngày rồi, sao không rút kiếm ra thử xem?

Hoàng Mộ Phong đưa mắt liếc nhìn thiếu nữ lạ mặt mặc áo sắc sỡ đó rồi lên tiếng hỏi :

- Cô người là ai? Tại sao cô ăn mặc áo ma của Vạn Kiếp Môn, nhưng trong bảy Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung hình như không có cô trong đó?

Xích Đại Phong có bộ mặt xấu xí, nghe nói liền âm thầm trả lời :

- Thế ra người không biết Đấng Phách Sứ Giả mới nhập làm môn hạ của Vạn Kiếp Ma Chủ ư? Nếu người chưa biết Đấng Phách Sứ Giả thì chắc người cũng nghe thấy người ta thường nói Phương Ngoại Tam Hung chứ?

Hoàng Mộ Phong nghe nói liền kêu “ủa”.

Vừa ngạc nhiên chàng lại ngắm thiếu nữ đó mấy cái, rồi chàng ta mới tỉnh ngộ, mỉm cười nói :

- Thế ra cô nương này là Đấng Phách Ni Cô Diệu Chân và cũng là người còn sót lại trong Phương Ngoại Tam Hung đây mà. Bây giờ cô nương đeo bộ tóc giả lên làm cho mờ ngạc nhiên mà không sao nhận được bộ mặt thật !

Liên Thành Ngọc thấy Hoàng Mộ Phong nói như vậy, tỏ vẻ nghi ngờ, bỗng nhìn thẳng vào mặt chàng, lên tiếng hỏi :

- Sao bạn lại quen biết bảy Sứ Giả của chúng ta như thế?

Hoàng Mộ Phong thấy Liên Thành Ngọc hỏi như vậy, hơi ngần người ra một chút, nhưng chàng lại cười và kiêu ngạo trả lời :

- Bốn lang quân đã có ngoại hiệu là Giáng Ma, tất nhiên phải có miệng kính thần soi xét hết lũ ma chứ. Vì vậy, bất cứ ma nào mõ cũng đều biết hết !

Nói xong, chàng ta lại cười và nói với Mạnh Hồng Tiểu :

- Đấng Ma Tú Sĩ, tối hôm nay ở Bách Trượng Bình núi Dã Nhân này, ngoài Vạn Kiếp Ma Chủ, Huyền Băng Lão Muội, Quỷ Thủ Thiên Tôn ra, thì có thể nói là quần ma loạn múa đấy. Chi bằng huynh với đệ hãy giở thủ đoạn Giáng Ma của chúng ta ra thử xem và để cho chúng ném thử mùi Đấng Ma Thần Công của huynh với Giáng Ma thủ đoạn của đệ, để chúng về báo cho lão ma biết mau mau khổ luyện kéo đến mừng bốn tháng tư lại bị chúng ta đánh tơi bời mà không biết đường chống đỡ nữa !

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười chưa kịp trả lời, vì nàng biết bảy nam nữ quần ma ở trước mặt đây chỉ có một mình Xích Đại Phong võ nghệ như thế nào mà mình chưa hay biết thôi, còn thì mấy tay kia tuy không phải là cừ khôi lắm, nhưng chúng đông người. Nếu Hoàng Mộ Phong nói dóc quá, vạn nhất địch không nổi chúng, không những mất mặt và còn khó mà thu xếp được cục diện này.

Lúc ấy, Tiểu Cửu Hàn thị có Huyền Băng Thần Công, múa vo vo trước mặt mọi người, liền từ từ tiến lên nhìn thẳng vào mặt Hoàng Mộ Phong, mỉm cười nói :

- Tại hạ là Ngọc Tuyết Thư Sinh Tiểu Cửu Hàn, môn hạ của Bắc Thiên Sơn Huyền Băng, vui lòng lãnh giáo thủ đoạn Giáng Ma của Giáng Ma Lang Quân !

Y vừa nói vừa ngấm ngấm vận Huyền Băng Cương Khí vô hình vô thanh thổi vào mặt Hoàng Mộ Phong. Hoàng Mộ Phong trong người có dị bảo, nên không hãi sợ gì cả, chỉ thấy đầu mặt chân tay giá lạnh vô cùng, liền biết ngay đối phương đang ngấm định ám hại mình, chàng hơi run lấy bầy, định vận chân hỏa ở đờn điền ra để chống cự.

Mạnh Hồng Tiểu thông minh vô cùng, chỉ thoáng trông đã biết liền, vội giở Vạn Diệu Thanh Âm trong Diệu Âm Thần Công ra nói với Hoàng Mộ Phong :

- Giáng Ma Lang Quân, vị Ngọc Tuyết Thư Sinh môn hạ của Huyền Băng Lão Muội của Bắc Thiên Sơn, bạn ấy có môn Huyền Băng Thần Công vô hình vô thanh, lợi hại phi thường, bạn chơi khinh thường rồi bị người thổi cho cốt tủy thành băng thì lúc ấy thật là làm trò cho thiên hạ đấy !

Diệu Âm Thần Công của Mạnh Hồng Tiểu có thể lựa người mà khi thốt được nên mấy lời nói đó lọt vào tai người khác không sao hết, nhưng vào tai Hoàng Mộ Phong thì dễ chịu khoan khoái vô tả, không còn có vẻ lạnh lùng gì nữa.

Hoàng Mộ Phong đã biết Mạnh Hồng Tiểu ngấm ngầm giúp đỡ mình, nên chàng càng làm bộ làm tịch thêm, cả cười nói :

- Đấng Ma Tú Sĩ khỏi lo âu hộ đệ ! Lang Quân tôi đã có Lăng Vân Khí sợ gì thứ băng tuyết đó, đệ còn đang muốn lãnh giáo thêm thủ đoạn ám hại ngấm một cách vô hình của Huyền Băng môn hạ nữa !

Môn Huyền Băng Ngân Khí của Tiểu Cửu Hàn rất lợi hại, và y đã thổi hai lần vào ngực đối phương rồi, mà thấy đối phương không những không hãi sợ lại còn ung dung cười nói lộ trần âm mưu của mình nữa, nên y kinh hãi thâm, ngấm ngầm vận công lực chuẩn bị giở Huyền Băng Thần Chưởng ra tấn công luôn. Cho nên y liền chấp tay chào Hoàng Mộ Phong, nói :

- Lang Quân tự tị có Lăng Vân Khí không sợ băng tuyết hạn ở dưới trần gian. Vậy Cửu Hàn mỗ lĩnh giáo vài môn võ lâm tuyệt học của bạn vậy !

Y là người rất âm độc, bình sinh chuyên môn dùng tên ngấm hại người. Cho nên nhân lúc chấp tay vái chào, y đã dòn hết những kinh khí vô hình ở đầu ngón tay ra tấn công vào mấy nơi yếu huyệt ở trước ngực Hoàng Mộ Phong. Hoàng Mộ Phong chờ gió lạnh đụng vào người mình mới biết, lùi lại nửa bước, trong lòng kinh hãi và nghĩ thâm :

“Nếu trong người ta không có vật dị bảo, có chống đỡ và phòng bị bất cứ chưởng lực và ám khí nào thì có lẽ ta đã sớm bị tên này hạ độc thủ

rồi”.

Chàng càng nghĩ càng kinh hoảng, càng tức giận liền đưa tay lên trên vai rút luôn thanh trường kiếm ra.

Ngọc Tuyết Thư Sinh thấy mình dùng Huyền Băng Thần Chưởng tấn công ngằm như vậy mà không có công hiệu gì hết, nên y mới kinh hoảng nghĩ thầm :

“Tên xấu xí mặc áo vàng tự xưng là Giáng Ma Lang Quân này, không phải là người thường chăng? Bằng không sao hai môn tuyệt học ta học của sư môn lợi hại đến thế, mà lại thất bại liên tiếp như vậy?”

Trong khi y hoài nghi thì đối phương đã rút kiếm ra khỏi bao rồi, y trợn ngược đôi lông mày lên, lạnh lùng hỏi :

- Người muốn đấu bằng khí giới phải không?

Hoàng Mộ Phong cả cười :

- Sao các hạ chóng quên đến thế, vừa rồi mỗ chả tuyên bố là gì, hễ ma tới thì rút kiếm ra Giáng Ma mà !

Tiểu Cửu Hàn cười nhạt một tiếng, móc túi lấy ra một sợi dây xích làm bằng mười mấy cái vòng bóng nhoáng. Đầu và đuôi là đầu rồng và đuôi rồng trông rất quái dị. Hoàng Mộ Phong thấy khí giới đặc biệt của đối thủ dài chừng sáu thước. Biết ngay đối phương thế nào cũng có thủ pháp đặc biệt riêng, bằng không khí giới mềm và lại dài như vậy, sử dụng rất bất tiện. Quả nhiên Tiểu Cửu Hàn rút sợi dây xích đó ra, liền cầm ngang quãng giữa đầu rồng và đuôi rồng, trúc xuống mặt đất, y nhìn Hoàng Mộ Phong nói :

- Chẳng hay người đã được trông thấy môn khí giới này của Cửu Hàn bao giờ chưa?

Hoàng Mộ Phong giơ kiếm lên ngang ngực, cười vẻ kiêu ngạo đáp :

- Mỗi người thích sử dụng một khí giới riêng, tùy muốn mình đặt làm kiểu nào cũng được, cũng như khí giới của bạn đây có gì là kỳ lạ đâu, bản Lang Quân sẽ có cách đối phó, chỉ cần một thanh kiếm này cũng đủ quét sạch quần ma...

Chàng ta chưa nói dứt câu, thì Tiểu Cửu Hàn đã cười :

- Tiểu tặc không biết trời cao đất rộng kia, người chớ ngông cuồng như thế vội ! Người đừng tưởng với ba thước kiếm thường của người mà

thắng nổi Thất Xảo Phi Long Sách của ta đâu. Khí giới này của ta còn có một cái tên là Đoạt Mệnh Thập Tam Hoàn, oai lực vô biên. Ta dám chắc người không sao chống đỡ nổi ba mươi hiệp với ta đâu !

Y vừa nói xong, đã múa tít sợi Thất Xảo Phi Long Sách tấn công vào thượng trung hạ ba nơi yếu huyệt của Hoàng Mộ Phong liền.

Tuy Hoàng Mộ Phong thị mình có bảo bối trong người, nhưng thấy Tiểu Cửu Hàn ra thay nhanh như vậy, và thế công mạnh như thế, trong lòng cũng phải kinh hãi thâm. Chàng vội giở bộ pháp kỳ diệu lui ra ngoài xa mấy bước, rồi múa kiếm để đợi chờ đối phương tấn công tới...

Không ngờ kiếm của chàng bị khí giới kỳ lạ của Tiểu Cửu Hàn quán chặt lại. Nhưng khi nào chàng lại chịu để yên cho đối phương giật được khí giới của mình đi, nên chàng vội trảm ngay lưỡi kiếm xuống, cả người cũng cúi theo và kiếm thế của chàng đã biến thành một cái bể kiếm nhằm chân đối thủ mà tấn công lia lịa.

Tiểu Cửu Hàn thấy đối phương thay đổi thế kiếm vừa nhanh vừa hiểm cũng phải kinh hãi thâm. Y đang định xoay người sang thế khác, thì bỗng thấy một bóng người nhẹ như chim én phi tới.

Thì ra người đó là Xích Đại Phong. Vừa tới nơi, y đã bảo với Tiểu Cửu Hàn :

- Tiểu huynh, Tiểu huynh hãy tạm ngừng tay để tiểu đệ có lời muốn hỏi đối phương !

Tiểu Cửu Hàn liền nhảy ra ngoài xa hơn trượng, và nói :

- Xích huynh có việc gì cứ hỏi đi, hỏi xong đệ sẽ cho tiểu tử nông cuồng nếm mùi Đoạt Mệnh Thập Tam Hoàn của đệ !

Xích Đại Phong ngắm nhìn Hoàng Mộ Phong một hồi. Hoàng Mộ Phong có vẻ không vui, vội hỏi :

- Người ! Người chả ra người, ma chả ra ma, cứ nhìn ta như thế làm chi?

Xích Đại Phong không giận dữ chút nào, chỉ lạnh lùng đáp :

- Ta muốn xem người là nhân vật gì trong Tam Nguyên Bang?

Hoàng Mộ Phong cười nhạt nói :

- Người căn cứ vào đâu mà nói ta là người của Tam Nguyên Bang?

- Vừa rồi người đấu với Cửu Hàn sư huynh, thế kiếm thứ nhất

dùng Vạn Phong Quy Sào là kiếm pháp của Bàn Thiên Hiểu. Thế kiếm thứ hai là thế Thiết Tỏa Hoàng Giang là kiếm pháp của Thiết Kiếm Chân Nhân. Như vậy người chả là người của Tam Nguyên Bang là gì?

Chờ Xích Đại Phong nói xong, Hoàng Mộ Phong mới trợn ngược đôi lông mày lên, cười ồ ạt một hồi, rồi trả lời. Nhưng chàng chưa kịp nói, thì Xích Đại phong đã cướp lời nói trước :

- Người cười ngông cuồng như thế làm chi, chẳng lẽ ta nhận xét sai hay sao?

Hoàng Mộ Phong vừa cười vừa nói :

- Hai thế kiếm mà người vừa nhận xét rất đúng, nhưng người có biết đâu kiếm thuật của ta bao hàm kiếm pháp của các danh gia trong thiên hạ !

Xích Đại Phong lắc đầu không tin, vội nói :

- Ta không tin người lại bách học như thế !

Hoàng Mộ Phong liền nổi tính kiêu ngạo, bèn giơ kiếm lên múa luôn một thế, Xích Đại phong liền kêu “ủa” một tiếng, nói :

- Quả Thật người biết khá nhiều, thế kiếm này là Thiên Đơn Kiếm Pháp của Cố danh kiếm khách Trung Điều Dật Sĩ Tiêu Đại tiên sinh!

Hoàng Mộ Phong thấy kiếm thuật của mình lại bị đối phương biết rõ, trong lòng không phục, lại giơ ngang thanh kiếm múa luôn một vòng. Ánh sáng kiếm làm loé mắt mọi người, chàng hỏi :

- Người có nhận được thế kiếm này là thế gì không?

Xích Đại Phong ung dung đáp :

- Thế kiếm này là Lưu Thủy Lạc Hoa trông rất tầm thường, nhưng sự thật bên trong có ba thứ biến hóa. Kiếm pháp này là của Hải Thiên Kiếm Thánh. Nếu người không biết thêm thế kiếm khác thì ta có thể nói toạc được lai lịch của người ra liền !

Hoàng Mộ Phong giận dữ quát :

- Người tưởng ta không biết kiếm pháp hay sao?

Nói xong, chàng lại múa luôn bốn thế, như vũ như bão lợi hại vô cùng. Xích Đại Phong xem xong bốn thế kiếm đó, liền cau mày lại, lẩm bẩm tự nói :

- Lạ thật, lạ thật !

- Lạ cái gì, có phải người chưa bao giờ trông thấy qua bốn thế kiếm này phải không?

Xích Đại Phong ngẩng mặt lên cười, giọng kiêu ngạo đáp :

- Ai bảo ta chưa thấy qua? Đây là Phong Vân Lôi Vũ bốn thế tuyệt học của Điều Ngao Cư Sĩ!

Lúc ấy, Tót Kim Hoàn với các người khác, cùng Tiểu Cửu Hàn thấy Hoàng Mộ Phong giở nhiều thế kiếm ra như vậy, mới biết đối phương là tay cao thủ thượng thặng, chứ không phải là kẻ tầm thường.

Hoàng Mộ Phong liên tiếp giở năm thế kiếm pháp của năm danh gia ra, mà Xích Đại Phong đều nhận biết được hết, chàng cũng phải ngạc nhiên lên tiếng hỏi :

- Chẳng hay người biết tất cả bao nhiêu thứ kiếm pháp?

Xích Đại Phong ngẩng mặt lên trời cười ồ ạt và nói :

- Trên đời này hễ có danh kiếm pháp nào là Đại Phong ta đều biết hết !

Thấy y nói một cách ngông cuồng như vậy, Mạnh Hồng Tiểu không sao nhịn được, liền lên tiếng đỡ lấy thanh kiếm của Hoàng Mộ Phong, nhẹ nhàng múa một thế kiếm. Rồi nàng mỉm cười hỏi :

- Xin hỏi họ Xích kia thế Liên Đài Pháp Vũ này của mỗ là thuộc kiếm pháp gì?

Xích Đại Phong ngạc nhiên, rồi cau mày lại không nói năng gì nữa. Hoàng Mộ Phong cười nhạt xen lời :

- Vừa rồi người nói có danh kiếm pháp nào cũng biết hết, vậy kiếm pháp đó là kiếm pháp gì thế?

Bất đắc dĩ Xích Đại Phong gượng cãi :

- Ta chỉ nói danh kiếm pháp nào ở trên đời ta cũng biết hết, còn kiếm pháp tự sáng tác ra và rất tầm thường của các người thì ta biết sao được?

Hoàng Mộ Phong ngẩng mặt lên trượng cười ồ ạt, nói :

- Con quỷ xấu xí không biết hổ thẹn kia, kiếm pháp của Đàng Ma Kiếm Sĩ lại còn lợi hại hơn những kiếm pháp mà ta giở ra hồi nãy, thế mà người vẫn chưa chịu là đốt, lại còn cãi cãi chầy hoài !

Xích Đại Phong không sao chịu nhin được những lời mỉa mai của Hoàng Mộ Phong, liền cười một cách xảo trá, rồi gật đầu nói :

- Phải rồi rồi ta đã đoán sai thật, nhưng bây giờ ta đã đoán ra rồi!

Hoàng Mộ Phong không tin, liền hỏi :

- Vậy người thử nói xem đó là kiếm pháp gì?

Xích Đại Phong vừa cười vừa nói :

- Nếu không tin chúng ta thử đánh cuộc nào?

Hoàng Mộ Phong cho pho Ma Kha Kiếm Pháp đó chỉ có một mình Mạnh Hồng Tiểu biết thôi, chứ người ngoài không thể nào biết được, nên chàng gật đầu đáp :

- Đánh cuộc thì đánh cuộc, chẳng hay người định lấy gì để đánh cá nào?

Xích Đại Phong vừa cười vừa đáp :

- Nếu ta đoán không trúng thì phái Đại Tuyết Sơn chúng ta sẽ lui ra khỏi liên minh, không tham dự Vạn Kiếp Đại Hội nữa !

Hoàng Mộ Phong gật đầu nói :

- Lấy cái đó đánh cuộc cũng hay, nhưng nếu người đoán trúng thì chúng ta phải thế nào?

Xích Đại Phong nói :

- Nếu ta đoán trúng thì các người phải lập tức rời khỏi Vạn Kiếp Môn này ngay, đừng có làm mất hứng thú của anh em chúng ta mới liên minh !

Mạnh Hồng Tiểu không tin Xích Đại Phong có thể đoán ra được pho kiếm pháp của mình, liền xen lời nói :

- Thôi được, chúng ta cứ quyết định như thế, mời bạn đoán đi !

Xích Đại Phong mấp máy đôi môi một hồi, đột nhiên dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh nói với Mạnh Hồng Tiểu và Hoàng Mộ Phong rằng :

- Vừa rồi bạn biểu diễn thế đó là Liên Đài Pháp Vũ trong Ma Kha Kiếm Pháp ghi ở trong Đăng Ma Bảo Lục phải không?

Mạnh Hồng Tiểu giật mình kinh hãi, liền phát ra một tiếng rú rất kỳ lạ.

Tiếng rú đó không cao và cũng không mạnh lắm và chỉ bao hàm

một điệu rất hiền từ. Nhưng cũng đủ làm cho bảy nam nữ mà đều có mặt tại đó cảm thấy mơ mơ màng màng, mười ba ngọn đèn treo ở dưới cổng Vạn Kiếp Môn cũng bị tắt hết. Tiếng rú của Mạnh Hồng Tiểu không dài lắm mà dứt liền.

Tiếng rú đó vừa ngớt, bảy nam nữ ma đầu lại tỉnh táo ngay. Bọn bộ hạ của Vạn Kiếp Môn cũng vội thấp sáng lại mười ba ngọn đèn đó. Nhưng chúng không còn thấy hình bóng của Mạnh Hồng Tiểu với Hoàng Mộ Phong đâu nữa.

Tốt Kim Hoàn ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi Xích Đại Phong :

- Sao Xích sư huynh chưa đoán ra mà hai người đó đã nhận thu đào tẩu liền?

Xích Đại Phong mỉm cười đáp :

- Vì tôi không dám tin tưởng lời ước đoán của mình có đúng hay không, nên dùng Nghi Ngư Truyền Thanh khê rót vào tai người tự xưng là Đãng Ma Tú Sĩ nói một câu. Ngờ đâu tôi lại nói trúng khiến chúng chịu thua bỏ chạy, như vậy đỡ phải bị phiền phức một phen !

Trì Trung Long cũng xen lời hỏi :

- Xích sư huynh đoán ra sao? Có phải thế Liên Đài Pháp Vũ của tên Đãng Ma Tú Sĩ biểu diễn đó trông thì hình như rất tầm thường và lại giống như ảo diệu vô cùng, nên mới khó biết thế kiếm đó thuộc môn phái nào phải không?

Xích Đại Phong lớn tiếng cả cười và đáp :

- Tôi đoán thế Liên Đài Pháp Vũ đó là trong Ma Kha Kiếm Pháp ghi ở trong cuốn Đãng Ma Bảo Lục !

Tiểu Cửu Hàn nghe nói thất kinh vội hỏi :

- Theo Xích huynh vừa nói thì Đãng Ma Tú Sĩ đó là Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiểu cả trang cũng nên?

Liên Thành Ngọc lắc đầu đáp :

- Mạnh Hồng Tiểu đã lọt vào tay Miêu Cương Song Quái thì thị thoát sao nổi bàn tay của Diệu Âm Công Chúa với Liệt Hỏa Thái Tuế?

Tốt Kim Hoàn nghĩ ngợi giây lát, mới sức nghĩ ra cũng lên tiếng nói :

- Có lẽ, có lẽ... Có lẽ y là Mạnh Hồng Tiểu cũng nên, vì tiếng rú

của y lúc sắp đi tuy không lấy gì là lạ, nhưng cũng làm cho chúng ta bị mê hoặc, mười mấy ngọn đèn ở đây cũng bị tắt ngóm hết. Chỉ có Diệu Âm Thần Công trong Đàng Ma Bảo Lục mới có công lực mạnh như thế thôi !

Liên Thành Ngọc cau mày lại, hỏi :

- Dù Đãng Ma Tú Sĩ có phải là Mạnh Hồng Tiểu giả dạng đi chăng nữa, kẻ tự xưng là Giáng Ma Lang Quân thì lại là ai?

Xích Đại Phong cười nói :

- Căn cứ y biết sử dụng kiếm pháp của Bàn Thiên Hiểu, Thiết Kiếm Chân Nhân, Trung Điều Dật Sĩ, Bắc Hải Thanh Bình Cung Chủ Nhân Hải Thiên Kiếm Thánh, và Điều Ngao Cư Sĩ năm người, người này có liên can mật thiết với năm Đại Danh Gia như vậy, nếu không phải là Cổ Thanh Phong thì không còn là ai nữa !

Vệ Phương Hoa nghe mọi người nói, mãi đến giờ mới lên tiếng :

- Xích sư huynh đoán sai rồi ! Cổ Thanh Phong người dong dốn cao như sư huynh chứ không thấp bé như Giáng Ma Lang Quân, và giọng nói của Cổ Thanh Phong rất trong trẻo chứ không có khàn khàn như người này !

Xích Đại Phong kêu “ủa” một tiếng, nhìn Vệ Phương Hoa mỉm cười hỏi :

- Thế ra Vệ sư tỷ lại quen biết với Cổ Thanh Phong đến như thế ư?